

POTOVANJE PO BALTIKU – julij, avgust 2024

Letos sva se pa res dolgo odločala, kam bi šla poleti. Padla je celo ideja, da greva še enkrat v Gruzijo. Potem pa sem na FB gledala fotografije iz Estonije in predlagala sem baltske države. Pa greva, je rekel Branko.

Sicer sva Litvo, Latvijo in Estonijo že trikrat prevozila v tranzitu, zdaj pa sva se odločila, da jih raziščeva bolj podrobno.

Začela sva 16. julija, na slovenski strani še dotočila gorivo, potem pa na mejni prehod Dolga vas. Vozila sva proti Kormentu, nato Papa in do Komarno, meja H – SK. Vožnja je bila tekoča, na lokalnih cestah je malo prometa. Tudi vožnja po Slovaški je šla tekoče. Ker pa sva vozila po lokalnih cestah, sva videla vso bedo in revščino ljudi. Hiše so v precej slabem stanju.

Zvečer sva prišla v [Dudince](#) – kopališče, hoteli, rimski spa, vodnjak z mineralno vodo...vse sva obhodila, potem pa šla na hladno pivo. 1,80 € za veliko pivo, sva spila vsak dva. Na koncu pa še na sladoled. Lastnik je Makedonec, takoj se je zapletel v pogovor.

Še večerja, ura je bila že čez deset, in potem spat.



Gejzir mineralov, ki bruhajo iz notranjosti

17. 7. , 2. dan

Odlično sva spala, ob osmih pa že nadaljevala. Lučenec – Rimovska Sobota – Tisovec – Stara Lubovina. Ves čas po lokalnih cestah, skozi vasi, kjer ljudje bolj kot ne životarijo.

V Velky Krtišu sem zagledala velik grad in Branko je takoj zapeljal do njega. Danes je v njem hotel s 4 zvezdicami. Notranjost osupne s svojo urejenostjo in opremo. Dvorišče so pokrili in uredili restavracijo.



Ob cesti v Telgartu sva zagledala železniški vagon preurejen v kavarno. Ustavila sva in se sprehodila do smučišča. Potem pa naprej v Poprad, kjer sva natočila gorivo.



Kežmarok je mestoce z bogato zgodovino. Obhodila sva zunanost gradu, v grad pa te brez vodiča ne spustijo. Zato sva naredila samo sprehod po mestu.

Nekaj kilometrov naprej je [Stara Lubovina](#): grad, skansen, vojaška razstava. Za ogled gradu sva bila 4 minute prepozna. Parkirišče je plačljivo od 9. do 17. ure. Prespiva.

18. 7., 3. dan

Zbudila sva se ob petih, še malo poležala, potem pa vstala in se po zajtrku odpravila naprej.

V Mielec-u sva parkirala na brezplačnem parkirišču, drugače imajo oni plačljiva tudi parkirišča pred trgovinami. Mesto Mielec je obnovljeno z evropskimi sredstvi, 6 let je trajala obnova. V menjalnici sva menjala 30 € in dobila 127,80 zł. Potem pa naprej, do [Sandomierz](#). Mesto je izredno turistično (seveda Poljakov), glavni trg je živahen, veliko je miz, kjer strežejo hrano in pijačo. Za prevoz so pripravljene električni avtomobili za 9 oseb. Naredila sva en obhod, nato pa šla na pivo. Parkirišče se plača na parkomatu, s pomočjo Poljakinj sva midva in še dva druga uspela plačati parkirnino. Postopek je naslednji (kasneje sva takšne parkomate pogosto srečala): najprej vtipkaš registrsko številko, potrdiš, v avtomat vržeš kovance in spet potrdiš. Opravljeno.

Od tukaj sva po cesti 19 peljala do Lublina. V Lublinu naju je navigacija vodila malo po svoje, zato sva si pomagala z google maps.

Dan sva zaključila v [Radzyn Podlaski](#) – manjše parkirišče poleg palače Potockich. Zvečer se je v nebo dvignila velika jata vran in se preletavala sem in tja. Kmalu so se umirile. Tudi parkirišče se je zvečer napolnilo. Naju so vsi pustili pri miru.



19. 7., 4. dan

Zgodaj sva se zbudila in zato sva nekaj čez šesto že odpeljala. Proti Litvi.

Lublin – Bialystok – Augustow

Pokrajina se je spremenila, podeželje je poljedelsko. Vse je urejeno in čisto. V Augustowu sva pred leti že bila, že takrat je bilo ob jezeru zelo turistično, danes pa je vse le še bolj polno turistov. Imajo velik adrenalinski park, za male in velike, vse proge so bile zasedene. Vse skupaj je delovalo precej prijetno. Ob jezeru sva spila pivo, v AD pojedla ričet. Še malo in prečkala sva mejo.

LITVA

Litva se je od najinega zadnjega obiska zelo spremenila in to na boljše. Urejene hiše, urejena okolica, obdelane njive. Ceste pa niso najboljše. Velik minus po celi Litvi so »ležeči policaji«. Te izbokline so marsikje zelo visoke, neoznačene in če ne gledaš na cesto, hitro zapelješ in poskočiš. Kar pa za AD seveda ni prijetno.

Šla sva v Trakai in po nekaj iskanja primerne prostora ostala na P v mestu, 2 km od gradu in 5 min od železniške postaje. Po večerji sva se sprehodila do želez. postaje in se pozanimala o vlaku za Vilno. Seveda so vse informacije na avtomatu.



20. 7., 5. dan

Ta dan je bil namenjen obisku glavnega mesta Litve, to je Vilna. Vozovnico sva kupila na avtomatu (na žel. postaji je bila gospodična informatorka, ki je ponujala pomoč). Vlak je bil nadstropen, seveda sva šla v zgornje. Tam pa vročeee. Čez nekaj minut je prišla sprevodnica in naju usmerila v drug vagon rekoč, da je v tem pokvarjena klima.

Vožnja je trajala 30 minut.

Glavna žel. postaja v Vilni – stopiš iz nje in obstaneš. Kam? Gledaš levo, gledaš desno, nikjer nobene info table, nikjer ni zemljevida mesta. Bila sva zbegana, ker nisva vedela, v katero smer naj greva. Odločila sva se za levo, kar pa se je izkazalo za napako. Hodila sva po naselju, bolj kot ne prazno, gledala na google zemljevid, vprašala domačinko. Na koncu sva prišla v center in našla glavne znamenitosti. Prehodila sva 14 km, prileglo bi se nama pivo, pa je 5,80 € za eno pivo le malo preveč. Zato sva na žel. postaji v trgovini kupila dva kosa pice in dve pivi ter za vse plačala 5,60 €.



Ob treh sva prišla nazaj v Trakai. Bilo je vroče (V Vilni je bilo okrog 19-20 stopinj). Pojedla sva kosilo in šla naprej. V Moletai. Začelo je močno deževati, pravi naliv. Parkirišče ob jezeru nama ni bilo všeč, zato sva se peljala še 50 km do Ignaline. Tu pa ni bilo dežja. Pokrajina je polna jezer,

ki pa jih s ceste skoraj ne vidiš. Parkirišče je asfaltirano, ob jezeru so počitniške hiške, plaža. Tukaj sva v družbi še treh AD prespala.

21. 7. , 6. dan

Sončno, mirno jutro. Kratek sprehod do jezera in okoli počitniških hišic. V jezeru so lokvanji, imajo tudi lesene pomole. Vse je zelo lepo urejeno – pokošeno, cvetje (prevladujejo hortenzije, ki so polne cvetov).



V Zarasai je že lilo, zavila sva na bencinsko črpalko po gorivo. Dobila pa sva tudi vodo.

LATVIJA

V [Agloni](#) stoji bazilika Marijinega vnebovzetja. Zgrajena je v italijanskem baročnem slogu, gradnja pa se je začela leta 1768. Vsako leto 15. avgusta pride na tisoče romarjev. Cerkev je v baziliko posvetil papež Janez Pavel II. Celoten prostor deluje veličastno, ko pa pogledaš bližje, vidiš, da so nastale poškodbe, ki pa jih ne popravljajo (odstopajo ploščice, kruši se fasada). Res škoda.

Na parkirišču je informacijska tabla in na njej sva našla še eno znamenitost čisto blizu – gora Kristusa kralja (Kristus Kara Kala). Majhna cerkvica, okoli pa veliko lesenih kipov Jezusa, apostolov, kmetov, živali in še in še.

Potem pa naprej proti Dagdi. Cesta Aglona – Dagda je v odličnem stanju, na zemljevidu je označena z belo barvo.



Iskala sva prostor za prenočevanje, pa ni bilo nič. Kar naenkrat sva bila na meji LV – EST. Bil je že večer, Branko je bil utrujen in slabe volje, ker nisva našla nič primernega. Peljal je do Voru in na parkirišče pred trgovino, kjer sva prespala. Ta dan sva prevozila 478 km.

22. 7., 7. dan

ESTONIJA

Estonsko jutro naju je pozdravilo z meglo. Po zajtrku sva se odpeljala v Haanjo, 12 km, do stolpa [Suur Munamagi](#). Če bi prejšnji večer ne bila utrujena in posledično nezbrana, bi že čez mejo zavila do Haanje in s tem prihranila nekaj kilometrov. Suur Manamagi je, po meritvah, najvišja točka v Estoniji, 318 m. Pri plačevanju vstopnine sva oba bila seniorja (zame to ni ravno pohvalno, ker pomeni, da izgledam stara – no, ja, saj sem).



Na parkirišču so info table (mimogrede, na vseh parkiriščih po Estoniji imajo takšne table, ki označujejo znamenitosti v bližini), na njih sva videla, da je v bližini razgledni stolp v obliki gnezda. Nesting tree. Prvo gnezdo je na višini 18 m, drugo pa na 27 m.



Povzpela sva se na vrh, se potem še sprehodila po okolici in nazadnje šla še na pivo. Potem pa nazaj v [Voru](#), na parkirišče ob jezeru Voru Linn. Poleg je most za pešce, WC, P je asfaltirano, peščena plaža, igrišče za odbojko. Zopet sva hodila, po mestu, po plaži, si pogledala okolico. Zanimivost tega parkirišča je, da se pripeljejo ali en sam ali v dvoje ali kar cela družina, potem pa



sedijo v avtu po 10, 15 minut (eni celo dlje), nato pa se odpeljejo. Ali pa naredijo samo en krog po parkirišču in takoj odpeljejo.

23. 7., 8. dan

V Estoniji je zgodaj svetlo, že ob štirih (zvečer pa je svetlo skoraj do enajstih). Zato sva vstala že pred šesto in se brez zajtrka odpeljala naprej. Zajtrkovala sva čez eno uro v Sangaste na parkirišču pri cerkvi. V Sangaste je zelo lep grad, ki pa ga odprejo šele ob 10. uri. Nisva čakala.

V Tartu sva najprej šla v estonski narodni muzej Eesti Rahva Muuseum. Je zelo velik, prikazuje pa življenje Estoncev in njihovo zgodovino. od pradavnine do danes. Pozabili niso niti na bežanje ljudi pred Rusi. Poučno.



Kar peš, samo čez cesto, sva šla do Tagurpidi Maja – obrnjena hiša. Cela notranjost je obrnjena, samo stopnišče je naravnost. Zanimiva izkušnja, kako naši možgani sprejemajo nekaj, kar ni običajno, hoja po hiši ni bila tako enostavna.





Po kosilu pa z avtom v center mesta. Parkirala sva pri tržnici, kjer je 90 minut brezplačno, nato se plača 5 €/24 ur. Sprehodiła sva se v center, lepo, ne preveč ljudi (bil je vroč dan) in se vrnila.



Skoraj pobegnila sva iz mesta, uro in pol vožnje je bilo do [Endla loaduskaitseale](#). Endle je močvirje. To je naravni rezervat od leta 1985. Na parkirišču sva si na info tabli pogledala zemljevid pohodnih poti.

Poleg je jezero, domačini se pripeljejo okopat. Narejen je pomol, na sredini je narejen celo bazenček za otroke. Oba z Brankom sva šla zaplavat. Voda je temno rjava zaradi šotnega dna. Zvečer je začelo rahlo deževati. In je tudi hitro prenehalo. Branko je pogledal vremensko napoved za naslednji dan, kazalo je na dež, istočasno pa sta dve mladi domačinki parkirali in šli na pohod (ob pol devetih zvečer!). To je vzpodbudilo tudi naju, hitro sva se oblekla, obula pohodne čevlje in šla. Dve uri po urejeni poti, del po močvirju je zelo lep in brez komarjev. So pa zato napadali v gozdu. Ko sva srečala dve dekleti in začela pogovor z njima, smo vsi poskakovali zaradi komarjev. Temu primerno je bil tudi pogovor kratek.

Nazaj sva prišla ob enajstih in se šla še enkrat skopat.





24. 7., 9. dan

Zjutraj se nama ni mudilo, v miru sva opravila jutranje obveznosti, nato pa se odpeljala do razglednega stolpa Emunagi. Okolica je lepo urejena (ponavljam se, ampak je res), razstavljene so lesene skulpture, obstajata dve krožni pohodni poti. Izbrala sva krajšo. Blizu parkirišča je kurišče s pripravljenimi drvami in vodo v plastenki. Vse zastonj.



V mestu Rakvere sva šla v muzej estonske policije. Prikazana imajo policijska vozila, helikopter, oblačila, odlikovanja in še marsikaj drugega. Iz muzeja sva šla po mestu, ki pa je bilo zelo prazno.





Pred odhodom iz mesta sva šla še v trgovino Lidl, kjer pa sva ugotovila, da so cene še vedno višje kot v našem Lidlu.

Potem pa do morja.

Kasmu. Parkirala sva na brezplačnem parkirišču, potem pa peš do morja. Ko je oseka, se pride peš po morju na otok. Midva nisva šla. Ker ura še ni bila pozna, sva se odpeljala približno 24 km do Viinistra. Nič posebnega, malo zapuščeno. Po ogledu sva se premaknila naprej, samo 4 km, do Parispea. Prišla sva po makadamski cesti v gozdu do krasne lokacije tik ob morju. Parkiranih je bilo že veliko AD. Ko je Branko parkiral, se je pritožil Nemec, da naslednje jutro ne bo mogel odpeljati. Da mu je pustil premalo prostora. Kar seveda ni bilo res. Pri parkiranju Branko vedno pazi na to, da nikogar ne ovira. Pa je zaradi miru vseeno prestavil avto za pol metra v stran. No,

potem pa se je pritožila Nemka, ki je bila z malim kombijem, češ, da ne bo mogla dvigniti zadnjih vrat in sneti kolesa. Pa ji je Branko v jezi rekel, da naj avto prestavi naprej (prostora dovolj), vzame kolo z nosilca in premakne avto nazaj. Samo obrnila se je in odšla.



25. 7., 10. dan

Kaj je lepšega, kot pogled iz postelje na mirno morje, vso okolico pa osvetlujejo sončni žarki! Že zgodaj so začeli prihajati fotografi z velikimi objektivmi, očitno je ta predel raj za ptice in dobre fotografske motive.

Takoj po zajtrku sva šla do konca celine, skakala s kamna na kamen, opazovala ptice in neizmerno uživala.





Na poti do Juminde sva peljala mimo peščenih plaž. Pri eni sva se ustavila in šla po mivki do plaže. Ljudje so prihajali na kopanje. Res škoda, da si nisva vzela vsaj ene ure za počitek na plaži in kopanje, ker dan je bil čudovito sončen.

V Jumindi je spomenik vsem mornarjem, ki so umrli na morju. Spomenik je velika skala, okoli katere so postavljene železne morske mine. Poleg so tudi spominske plošče z imeni ladij in številko umrlih mornarjev.





200 m vstran je malo od obale, v gozdu, svetilnik, pa borovnice in komarji. Oni so krivi, da nisem nabrala več borovnic.

Nadaljevala sva proti Tallinu.
Vmes pa še postanek pri slapu Jugala juga.

Širina 50 m in višina 8 m. Je največji slap v Estoniji. In zelo obiskan od domačinov.

Parkirišče je asfaltirano,
odlično mesto za prenočevanje.

Dan sva zaključila pred skansenom v Tallinu, približno 8 km od centra mesta.



26. 7., 11. dan

Z AD sva se prestavila v Tallin, blizu пристanišča, na makadamsko parkirišče, 6 € / 24 ur. Potem pa peš v mesto. Prehodila sva ga po dolgem in počez, pogledala Toompea, Viru Gates, Raeapteek, ulice in izveske in še in še. Tallin je zelo lepo mesto.

Raeapteek je lekarna iz leta 1422, še vedno obratuje, en del pa je muzejski.

Toompea je hrib (po višini bolj hribček), na katerem so cerkev in vladna palača.

Zaključila sva v cerkvi St. Olafis Church – srednjeveška cerkev iz 14. stol. in stolpom (višina 123,7 m), nanj sva se povzpneš po 235 kamnitih stopnicah. Razgled je božanski. Vstopnina – 5 €.



➡ Lekarna iz leta 1422

Utrujena od hoje in zadovoljna zaradi vsega videna sva ob obali peljala do Haapsalu na ogled železničarskega muzeja. Je majhen, ima pa veliko za pokazati. V zgradbi so zbirke telefonov, TV, gramofonov, radijev, železničarskih pripomočkov, zunaj pa so postavljene lokomotive.



Samo 1 km od muzeja je brezplačno parkirišče, travnato, v bistvu sta dve parkirišči, na odprtem, ob morju na eni strani in jezeru na drugi strani. Takoj nama je bilo všeč. In edino tukaj sva videla res veliko avtomobov.

Ko sva se namestila, sva se s skuterjem odpeljala v Rohukulo po informacije za trajekt na otok Hiimuaa. Nikjer nisva našla cenikov in voznega reda, zato sem vprašala uslužbenko. Ona pa odpre tablico in na njej pokaže cenik. Malo drago je bilo (37 €), glede na razdaljo bi moralo biti manj. Nič, bova videla jutri, kako in kaj.



27. 7., 12. dan

Ob osmih sva bila že v pristanišču, trajekt je odpeljal ob pol devetih, plačala pa sva precej manj, kot je bilo povedano dan prej – 9,40 € (oba sva bila seniorja). Vozil je 1 uro in 15 minut.

Moderen trajekt, čist, wifi, z restavracijo, ki se je kmalu napolnila z ljudmi, ki so jedli.

Otok Hiiumaa oglašujejo kot otok miru. Na drugem največjem estonskem otoku živi manj kot deset tisoč ljudi. Ta mali zeleni otok je znan po svoji odmaknjenosti, spokojnosti in tišini. Hiiumaa je ogromno zdravilišče za dušo — vdihnite svež zrak med sprehodom po gozdu, pustite, da vaše misli tavajo, medtem ko se parite v savni, ali se osredotočite na delo v osupljivem okolju za oddaljeno domačo pisarno.

In res je tako. Neokrnjena narava, sonce, mir, tišina, zelo malo ljudi. Povzpela sva se na najstarejši svetilnik Kopu, iz leta 1500, in še na svetilnik Ristna, ki ga je zasnoval Eiffel. Lehtma je zapuščeno pristanišče z mivkasto plažo in velikim pristaniščem – nama ni bilo všeč.

Prelep sončen dan se je bližal koncu, imela sva ravno še toliko časa, da sva spila pivo, ob pol šestih pa sva že bila na trajektu.

Po izkrcanju sva šla še v trgovino, potem pa dan zaključila s počitkom in večerjo.





28. 7., 13. dan

Danes pa na trajekt za na [otok Saaremaa](#). Je večji in zato sva planirala na njem tudi prespati. Na poti proti trajektu sva šla v kraj Lihula po vodo. Na začetku kraja sva zagledala dvorec in se zato ustavila. Na informacijskih tablah sva izvedela, da je bil kraj od leta 1211 sedež rimskokatoliške škofije. Od tega leta se tudi prvič omenja grad, vendar se zdi, da so mesto uporabljali kot utrdbo že od železne dobe. Od gradu so danes samo razvaline, poleg pa je lep dvorec, ki ga po letu 1990 ponovno obnavljajo. Celotna posest je urejena, vse je pokošeno, čisto, mirno.



Voda je poleg trgovine Coop, ker pa sta črpalko zaparkirala dva avtomobila, je na začetku nisva opazila. Je bilo treba narediti en krog.

Za trajekt sva plačala AD 12 €, oseba senior 1,50 €.

Prva postaja na otoku je bil ogled skansena, potem v Anglo na ogled mlinov na veter. Mlini so ob cesti, zato se nisva ustavljala na parkirišču (in plačevala vstopnine).

Panga Pank – klifi. Ampak, prosim, ne pričakujte klifov, kot jih lahko vidimo npr. v Angliji. Estonski klifi so visoki 21 m in dolgi približno 3 km.

Parkirišče je veliko, asfaltirano. Vreme se je pripravljalo k dežju, pihal je veter, na hitro sva šla do klifov, potem pa zavetje AD. Veter in dež sta se okrepila.



Močnega vetra pa se je ustrašil sosednji AD in odpeljal niže, v zavetje dreves.



29. 7., 14. dan

Deževalo in pihalo je celo noč, zjutraj je samo še pihalo. Odpeljala sva se do svetilnika Saare, zgrajen leta 1960.

Cena ogleda je 5 €, seveda sva se povzpela na vrh. Razgled je bil osupljiv.

Po sestopu sva šla še do konca rta, potem pa v muzej, kjer imajo predstavljene miniaturne svetilnike.



Ob obalni cesti sva se peljala proti Salmi, vmes sva se ustavila za ogled Ohessare cliff. Točka je znana po kamnitih možicah na obali.



V [Kuressaare](#) stoji vojaška trdnjava. Velika je. V njej je razstava cele estonske zgodovine, od nekoč do danes. Po ogledu sva naredila še obhod po gričku okoli gradu.



Zadnji ogled tega dne je bil obisk kraterja. [Kaali](#) je območje devetih meteoritskih kraterjev v vasi Kaali. Najnovejša ocena o datumu njihovega nastanka je, da so nastali v letih 1530 – 1450 p. n. št.. Premer največjega kraterja je 110 m.

Prespala sva na parkirišču.



No, pri iskanju kraterja sva zapeljala med njivami naravnost na dvorišče. Da greva narobe, sva hitro ugotovila, ker pa bi bilo nerodno, da obračava (ker sta naju lastnika že zagledala), sva šla do konca. Stopila sem iz avta, razložila, da je kriva navigacija in lastnika sta se nasmejala. Hitro sta se zapletla v pogovor, potem pa je še Branko prinesel v dar kavo in čokolado in razšli smo se kot znanci.

30. 7., 15. dan

Zapustila sva otok in se vrnila na celino. Po otoku sva naredila 345 km.



V Parnu sva šla v trgovino, med drugim kupila tudi pol pečenega piščanca in ga s paradižnikovo solato pojedla v AD kar na parkirišču pred trgovino.

Počasi se je najino potovanje po Estoniji bližalo koncu, ker pa nama je dežela prirasla k srcu, sva še malo zavlačevala. V majhnem kraju Kabli imajo urejeno pohodno pot. Parkirišče je od ceste oddaljeno 50 m, obdano z gozdom. V hiši, kjer so tudi informacije, sem vprašala, ali lahko prespiva. Seveda lahko. Potem pa sva šla na pot, ki je opremljena z info tablam in poučnimi informacijami o rastlinah in živalih na tem območju.

Ko se pride iz gozda, se svet odpre. Pokaže se razgledni stolp, 50 m vstran pa morje. Krasen prostor za prespat. Zato sem se, ko sva krožno pot prehodila, šla gospe na informacijah zahvaliti in ji povedala, kam se bova prestavila. Samo nasmehnila se je, ker je tisti prostor res lepši od tega v gozdu.





31. 7., 16. dan

Še ena mirna noč je za nama.

Po zajtrku sva se odpeljala nazaj v smer, iz katere sva prišla. Najprej sva se ustavila na črpalki, da sva dotočila vodo in odvrгла smeti v kontejner, potem pa še nekaj kilometrov in parkirala sva ob cesti, kjer je izhodišče za pohodno pot Raunametsu vaatetorn, dolga 2,2 km. Krasna pot. En del po gozdu, en del po močvirju. Veliko je info tabel, kjer te poučijo o vsem mogočem. Vesela sva bila, da sva se odločila za to pot.





Potem pa proti Latviji.

Po Estoniji sva prevozila 1278 km. Država nama bo ostala v spominu po izredni urejenosti, po obzirnih voznikih, ki se držijo prometnih predpisov, po gostoljubnosti – kaže se v mnogih parkiriščih z veliko informacijami, s prostori za kurjenje. In vse je čisto.

LATVIJA

Smer: Valmiera

Parkirala sva na mestnem parkirišču in najprej poiskala info. pisarno. Je v grajskem kompleksu. Vzela sva mestni zemljevid in se orientirala. V cerkvi sva se povzpela na zvonik. Prve stopnice so kamnite, stare, ozke, na koncu so lesene. Greš mimo dveh zvonov, eden je iz leta 1756, vidiš urni mehanizem. Razgled je samo na mesto, vredno pa se je bilo povzpeti zaradi samega vzpona.



Naredila sva še en krog, potem pa nazaj v AD. Malo sva se odločala, kam, na koncu sva se odločila za pohodno pot Kuki Vaidava Parish. Zadnjih 9 km ceste je makadamskih.

1.8., 17. dan

Zjutraj je bilo malo oblačno, vmes je posijalo sonce. Bila sva prva pohodnika. Spet lesene stopnice v hrib, po mahovnatem gozdu, ogromno brusnic, našla sva tudi lisičke, peščeni nasipi. Pot se imenuje Sietiniezis.



Pa naprej. Do reke Ganja in njenih klifov. Lepo se vidi meander reke in lepo se vidi klif.



Nabrala sva nekaj lisičk, potem pa je začelo močno deževati. Zbežala sva pod miniaturno streho info table, čez 2 minuti pa je bilo konec dežja.



[Cesis](#) je zelo lepo mesto. Imajo grad, ki ga je vredno obiskati. Pred 500 leti je bil najmogočnejša srednjeveška trdnjava v Livoniji, danes pa je najbolj impresivna in najbolj ohranjena ruševina gradu v Latviji. Veliko so obnovili, lahko se sprehodiš po posameznih delih/prostorih. Za vstop v stolp ti dajo svečo. Zunaj je grajski zeliščni vrt in nekaj zelenjave. Res lepo.



Nekaj kilometrov naprej in že sva na novi lokaciji. Araiši. Na parkirišču sva najprej pojedla kosilo, potem pa po počitku šla naprej. V [Araiši](#) je arheološki park (vstopnina 4 € po osebi), ker pa se vse vidi s ceste, se za notranji ogled nisva odločila.

Naslednji grad je grad [Turaide](#). Zemljišče obsega 42 ha, na njem je grad, park s kipi, sadovnjak, več ribnikov, gozd, veliko cvetja. Tudi turistov je veliko. Parkirišče se plača na blagajni gradu, 3,50 € za AD.

Skoraj dve uri sva bila v gradu in okoli njega. Vse je vzorno pokošeno, človek si tukaj res odpočije.



Ura je bila že sedem in poiskati je bilo treba prostor za prenočevanje. Šla sva proti morju.

V Saulkrasti je asfaltno parkirišče tik ob dolgi peščeni plaži. Vendar je tako močno pihalo, da sva šla na drugo mesto, samo 4 km vstran. Tudi tukaj sva našla asfaltno parkirišče in tudi tukaj tik ob morju. Vendar je bilo vmes nekaj grmovja in se veter zato ni čutil. Poleg naju so bili parkirani tudi Finca, Angleža in Estonca.

Za večerjo sva imela lisičke na praženi čebuli s papriko, jajci in mesom. Mmm, je bilo dobro!



2. 8., 18. dan

Riga – glavno mesto Latvije.

Prišla sva v gost promet, kar naju je malo motilo. V Estoniji sva se odvadila gužve. Tudi vozniki tukaj ne vozijo vedno po predpisih (hitrostne omejitve). Parkirala sva ob morju, zjutraj je bilo še skoraj prazno (pozno popoldan se je napolnilo). Od 8.00 – 20.00 se plača 6 €, od 20.00-6.00 pa 3 €.

Tri ure sva raziskovala mesto, ki je lepo z mnogimi starimi stavbami. Ena od teh je hiša črnoglavih, [Blackheads House](#).

Prvotna stavba je bila postavljena leta 1334 kot skladišče, zbirališče in kraj praznovanja trgovcev. Bila je največja javna stavba v Rigi. Od sredine 15. stoletja jo je uporabljala bratovščina črnoglavih, to je ceh neporočenih trgovcev, ladjarjev in tujcev v Rigi. Stavba je tudi mesto prvega okrašenega božičnega drevesa, ki je bil postavljeno leta 1510.

Leta 1941 je hiša bila zbombardirana, leta 1948 pa je ostanke, kljub protestom domačinov, porušila sovjetska vlada. Med letoma 1996 in 2000 so stavbo obnovili na podlagi študij Politehničnega instituta v Rigi. S pomočjo donacij vseh ljudi, ki so sodelovali v akciji »gradim hišo črnoglavih«. Teh je bilo več kot 5000. uradna otvoritev je bila 9. 12. 1999.

Danes je Hiša črnoglavih prireditveni center in muzej. V 1. nadstropju je velika plesna dvorana, kjer so v zg. potekali številni prestižni dogodki (sprejem dobrodošlice za kralje, kraljice in predsednike).





Iz Rige sva zavila proti Jurmali, se ji izognila, ker je vhod vanjo plačljiv (pred leti sva že bila tam), in nato naprej po obmorski cesti do Kolje.

Morja se zaradi gozda skoraj ne vidi, cesta je ravna več kilometrov. Na mestu, kjer se najbolj približa morju, sva se ustavila in šla do mivkaste plaže. Na parkirišču je bila postavljena mizica, na njej pa posodice z lisičkami in cenikom. Ena posodica – 3 €, dve 5 €. Kupila sva dve, denar pa dala v škatlico.



V Kolki sva šla najprej na eno parkirišče ob morju in obrnila, ker bi morala plačati 10 €. Samo 200 m vstran je peščno parkirišče – brezplačno. Skoraj polno, tisto plačljivo pa napol prazno.

Za večerjo sva zopet imela lisičke in kumarično solato, po njej pa sva šla na obalo in do peščenega rta. Ob pol desetih sva se vrnila, še malo urejala stvari (zapiski, zemljevidi), potem pa šla spat.





3. 8., 19. dan

Sobota je bila zelo aktivna. V celem dnevu sva prehodila 16 km. Začela sva z zunanjim ogledom [Ventspils International Radio Astronomy Center](#), ki je v vasi Irbene, 30 km od Ventspilsa. Pred centrom je zapuščeno blokovsko naselje – samo zidovi, brez oken in vrat. Za ogled notranjosti Radioastronskega centra bi se morala najaviti nekaj dni vnaprej.



Potem pa do [jezera Bušnieku](#). Krasen parking, vse urejeno, travnata plaža, lesen pomol, klopce, mize...in račke, ki racajo sem in tja. Ni da ni. Okrog jezera je speljana 8 km dolga krožna pot. Obula sva pohodne čevlje in se podala na pot. Pot je široka, speljana po gozdu, en del pa po makadamski cesti mimo vasi. Med hojo sva se ustavljala, da sva utrjala borovnico ali brusnico, Branko pa je našel celo jesenskega gobana.

S postanki sva hodila dobri dve uri, zato se je prilegla kopel za noge v jezeru. Tu pa je prišlo do »plesa« - predno je Branko stopil v vodo, je zagledal belouško. Ta se je skrila v travo, Branko pa je stal in čakal, da se pokaže. Celo palico je vrgel v travo, rad bi jo slikal. Medtem sem jaz stala v vodi in videla sem, da se mu približujejo tri majhne račke, ki so ga nato kljunile v nogo. In sledil je »ples«, saj je mislil, da je prišla druga kača in ga pičila. Žal nisem imela telefona, da bi to posnela, sva se pa oba precej nasmejala.



Pojedla sva kosilo in nadaljevala potovanje. Danes nama je žal, da nisva ostala vsaj en dan, saj je lokacija res lepa in prava za počitek.

V Ventspilsu sva prišla v gužvo, cesta v mesto je bila zaprta. Takoj nama je bilo jasno, da se v mestu nekaj dogaja. Komaj sva našla prostor za parkirat. Dogajalo se je v luki. Imeli so 3-dnevni festival, v bistvu semenj, istočasno pa koncert na prostem. Gospe so bile nališpane, v boljših oblekah. Ponujali so kulinariko, bižuterijo, domače izdelke...na razstavi so bili stari avtomobili. Najprej sva šla gor in dol (stojnic ni in ni konca), malo postala pred odrom in poslušala zelo znanega pevca. Znanega za Latvijce, ne za naju. Ko sem gospodično poleg sebe vprašala, kdo poje, mi je z začudenim glasom (češ, kako ne veste) povedala pevčevo ime.

Pred odhodom sva na stojnici kupila še hrano in pivo. Ker pa ne poznavata imen njihove hrane, sem kar s kazanjem na hrano povedala, kaj želiva.



Dan sva zaključila v Liepaji, na precej velikem asfaltnem parkirišču ob morju , s 1,8 km dolgim pomolom. Seveda sva ga prehodila. Je pa zadnja tretjina pomola v zelo slabem stanju, potrebno je bilo tudi preskakovanje skal.

Zvečer so začeli prihajati domačini (z avtomobili). S sabo so imeli kavo, stali ob avtomobilih in opazovali sončni zahod. Ob enajstih se je vse umirilo.





4. 8., 20. dan

LITVA

V Palango. Turistično mesto, veliko prometa, trgovine odprte kljub nedelji. Najprej sva šla na bencinsko črpalko. Na displeju je utripala cena 1,439 €, ko pa je Branko dvignil ročko, je pokazalo 1,519 €. Zato je natočil samo 15 litrov. Potem pa sem na računu videla popust in izračun je pokazal, da je cena res 1,439 €. Šla sva nazaj in napolnila tank do konca. Prihranek? 6 €.

Kar tako, brez pametnega vzroka, sva šla v trgovino Maxim. Vedno se najde kaj, kar potem kupiš. Tudi tokrat je bilo tako.

Nedaleč v stran je miniaturni park [Babilon sodai](#). Nameravala sva ga obiskati, potem pa sva videla, da se da vse videti s parkirišča, ker ja tako majhno in se za ogled nisva odločila. Tako sva na parkirišču skuhala kosilo, po njem pa odšla proti Kretingi. Mesto je urejeno, z velikimi cvetličnimi koriti. Imajo muzej, ki se imenuje muzej Kretinga. Nad videnim sva bila zadovoljna, še bolj pa nad zimskim vrtom. V njem imajo gostinsko ponudbo, mizo so postavljene ob velikih rastlinah. Sedla sva in izbrala cake of the day, zraven pa še pivo in kavo. Cake of the day je bila sezonska sladica – okusna, z veseljem sva jo pojedla.





Ko sva prišla iz muzeja, sva se še sprehodila po mestu in naredila obhod jezera, v katerem so se domačini veseli namakali.

Prespala pa sva na parkirišču muzeja. Ko sem za dovoljenje vprašala na blagajni muzeja, mi je gospod z nasmehom rekel: «if you wish».

5. 8., 21. dan



Jutro je bilo rahlo oblačno, zato sva opustila prvotni načrt, da pustiva avto tukaj in greva s skuterjem v Klaipedo. Se pravi, da sva šla z avtom. Na google maps sva našla precej veliko parkirišče ob trgovskem centru. Izkazalo se je, da je celo brezplačno. Od tam do pristanišča pa sva imela samo 6 km. S skuterjem sva šla na Kursko koso.

Kurska kosa je 98 km dolga in široka 0,4 – 4 km ukrivljena peščena sipina (oblika kose), ki ločuje Kursko laguno od obale Baltskega morja. Njen južni del leži v Kaliningrajski oblasti v Rusiji, severni pa v JZ Litvi. Od leta 2000 je na seznamu Unescove svetovne dediščine, ki jo delita obe državi.

Zadnje mesto v Litvi je Nida, potem pa je cesta zaprta. Tako se ne moreš pripeljati čisto do meje, do tja je še 1,8 km.



Za trajekt sva plačala 7,70 € (povratno). Za vstop na koso pa je potrebno plačati še pristojbino, za motor je to 5 €, za AD pa 30 €.



Sprva vodi cesta po gozdu, zato sva bila kar malo razočarana. Pa še mokra je bila. In še delo na cesti. Nič kaj prijetno. Šla sva do konca, do zapore. Nazaj grede sva se ustavila v Nidi. Posijalo je sonce, postalo je toplo, veliko je bilo turistov, mesto je urejeno, veliko je cvetja. Ustavila sva tudi za ogled sipin, P je ob glavni cesti. Vstopnina za ogled – senior – je 2 €, drugače pa 5 €. Dolžina sipin je 9 km, 2 km sta zaščitena in se po njih ne hodi. Dolžina poti od ceste do morja pa je približno 300 m. Nasproti, na drugi strani ceste, pa so peščene plaže, kamor se hodijo ljudje kopat.

Zadnjih 15 km sva vozila v dežju. K sreči na trajekt ni bilo treba dolgo čakati, ker vozi brez prestanka. Na celini ni več deževalo, zato so se hlače med vožnjo posušile.



Po piščančji obari za večerjo se je počitek res prilegel.

6. 8., 22. dan

Po zajtrku se nisva zadrževala, odpeljala sva se v Vente. Iz Klaipede je na enem mestu bil prometni zamašek, vse je stalo, zato je Branko izbral vaške ceste in po njih sva prišla do Vente.

Vente je majhen kraj južno od Klaipede. Leži v delti reke Nemunas in je zatočišče za opazovalce ptic. Med največjo selitveno sezono gre skozi to območje na milijone ptic. Obiskovalci lahko opazujejo ptice, se učijo o obročkanju ptic in se povzpnejo na 170 let star svetilnik za osupljive razglede.



Med najinim obiskom nisva opazila veliko ptic, sva pa zato zvečer opazovala na milijone majhnih mušic, ki so se v rojih preletavale sem in tja.



Parkirišče je 500 m pred koncem kopnega, zanj pa sva plačala 2 € (plača se v trgovini). Prostor je lep, miren, sijalo je sonce in takoj sva soglašala, da ostaneva. Oprala sem nekaj majic, brala knjigo,

Branko je kuhal segedinar in opravil manjša popravila v AD. Bil je res en len dan, ko se ti nikamor ne mudi.

Za večerjo sva v trgovinici kupila dimljeno ribo (3 €). Prodajalka je starejša gospa, očitno stanuje v zgornjih prostorih, čez dan pa dela v trgovini. Prav potrudila se je, da je izbrala največjo izmed vseh na razpolago. Ko sem ji nato prinesla čokolado, je bila prav ganjena, da je to zanje.

7. 8., 23. dan

Do Kaunasu sva vozila brez velikih postankov. V kraju Šilute sva na bencinski črpalki Circle K natočila vodo (te črpalke imajo zunaj pipo) ter šla še po nakupih v Lidl.

Vozila sva blizu ruske meje. Bliže Kaunasu sva bila, večji je bil promet. Število tovornjakov se je zelo povečalo.

Usmerila sva se na prostor, kjer je spomenik devete [trdnjave IX. Fortes](#) memorial. Odkrit je bil leta 1984 v spomin na žrtve Devete trdnjave nacističnega kraja usmrčitve Judov v getu Kavno.

Spomenik je visok 32 m, na njem pa v več jezikih piše: »To je kraj, kjer so nacisti in njihovi pomočniki pobili približno 45000 Judov iz Litve in drugih evropskih držav.«



V Kaunasu sva parkirala ob gradu, nameravala sva tukaj prenočiti. Ko pa sva si ogledala mesto, sva bila nad njim razočarana, zato sva se po uri in pol odpeljala. Proti Poljski.

Meja LT- PL je eno samo gradbišče. Gradijo novo avtocesto.

POLJSKA

Pristala sva v kraju Rutka- Tartak. PZA ob jezeru Pobondzije. V resnici je to rekreacijski park: plaža, igrišče za odbojko, sanitarije, mize – vse zastonj in zelo lepo. Parkiranih je bilo že nekaj avtodomov. Po videnem sodeč pa so nekateri (Poljaki) kampirali že več dni.



8. 8., 24. dan

Midva se tukaj nisva zadrževala. Hvaležna sva bila, da sva lahko brezplačno koristila usluge. Ko sva vse opravila, sva se po lokalnih cestah, tudi slabem makadamu, odpeljala do ZOO Safari.

S traktorjem in na prikolici te odpeljejo na pašnike koz, ovc, konjev, krav, lam. Živali so že navajene, da se voz ustavi in takoj pridejo bliže. Deležne so hrane, ki jo nekateri kupijo.



Ko sva pred leti potovala po Poljski, sva obiskala tudi Park Dzickick Zeirzat, Kodzidlowo. In bila zelo navdušena nad štorckljami na dosegu roke. Zato sva tudi zdaj šla tja. In bila razočarana, ker ni več tako kot je bilo. Za parkiranje na travniku sva plačala 20 zlotov in tu tudi nameravala prespati (tako kot pred leti). Pa je ob osmih prišel lastnik (kateremu sva plačala) in zatečnaril, da morava še enkrat plačati, če želiva prespati. Seveda nisva. Raje sva se odpeljala, on pa je zaprl travnik. Po pol ure vožnje sva ob cesti zagledala lep P s klopni, ob jezeru, Nawiady Piecki. In mirno zaspala. Nihče naju ni motil.

9. 8., 25. dan

Ta dan sva delala tranzit, ker sva bila namenjena na obisk v Češko Trebovo. Na avtocesti blizu Nidzica je Branko ustavil na postajališču z bencinsko črpalko, odkrila pa sva kopalnice za moške in ženske. Vse novo in čisto. To sva seveda izkoristila za tuširanje, pa še vodo sva dotočila v AD.

10. 8., 26. dan

Do Češke Trebove sva imela še 227 km, zato sva že ob šestih nadaljevala z vožnjo.

V Prudniku sva šla v trgovino in bila ogoljufana pri ceni vodke, čisto po trgovsko. Listek s ceno in popustom ni bil na pravem mestu. To se je pokazalo na blagajni. Prišlo je do kar nekaj slabe volje in dokazovanja, da je napaka njihova, šele potem so vrnili denar, vodko sva seveda pustila njim.

Slabe volje, zakaj je treba goljufati stranke, sva nadaljevala pot.

ČEŠKA

Mejo PL-ČZ sva prečkala v kraju Gluckolazy in po 25 dneh sva spet vozila po hribih, prišla sva na višino 600 m. Lepa pokrajina.

V Češki Trebovi sva obiskala planinske prijatelje. Prijetno je bilo obujati spomine, saj se nismo videli že 8 let. Smo pa ugotovili, da smo se vsi postarali. Čudno, ne?!

V Svitavy imajo ob stadionu zelo lepo, brezplačno parkirišče. Poskrbljeno je tudi za AD. Električna, kompletna sanitarna postaja, celo pralni in sušilni stroj imajo. Temu primerna je bila tudi zasedenost prostorov.

Pred večerjo sva šla na ogled mesta, ki sva ga zaključila s posedanjem na terasi ob pivu – za dve veliki pivi sva plačala 3,65 €.



11. 8., 27. dan

Po zajtrku je bilo prvo opravilo popoln higienski servis AD, nato pa sva se premaknila za 56 km v smeri Brno. V Blanskem sva zavila za Skalny Mlin (jame). Na vhodu naju je pričakal »inkasant«, 200 kron je hotel za parkiranje avtodoma. Denar sva imela, toda kaj, ko ne velja več. Na kar malo nesramen način nama je to povedal. Ni nama preostalo drugega, kot da se obrneva. Nazaj v mesto Blansko, na železniško postajo. 24 urno parkiranje stane 10 kron (0,40 €). Poleg je reka, v njej pa nutrije in race. Kot majhna otroka sva opazovala nutrije, kako so hitro priplavale, če je kdo v vodo metal kruh.

Naredila sva načrt: z vlakom greva v Brno, prespiva, naslednji dan najprej v banko menjati stare krone za nove, potem pa nazaj v Skalny Mlin.

Vožnja z vlakom je bila zelo udobna. Ker na postaji ni blagajne, kupiš vozovnico na vlaku. Pri plačilu s kartico pa je prišlo do nevšečnosti, ker trenutno ni bilo signala in plačilo s kartico ni bilo izvedeno. Sprevodnica se je opravičevala, pomagala si je s prevajalnikom, v tretje pa je uspelo.

V pol ure sva bila v Brnu. Nekaj ur sva hodila po mestu, se povzpela na Špilberk grad in trdnjavo. V trgovini sva si kupila kruh, salame in pivo ter na ulici pomalicala.

Brno je lepo mesto z novimi fasadami starih mogočnih zgradb.





Za nazaj sva vozovnico kupila na postaji. Pot sem in tja naju je stala 5,67 €. Vozovnico je treba pred vožnjo žigosati, tega nisva vedela, zato je sprevodnica (druga, ne tista prijazna s prve vožnje) malo zatežila. Angleško ne zna, midva sva se delala, da je ne razumeva, potem je poiskala potnika, ki zna angleško, pa še vedno ni dosegla cilja. Kaj pa je mislila...da bova izstopila in šla žigosat!!! Potem je obupala, odšla z vozovnicama in se čez čas vrnila z žigosanima. Ali ni mogla tega takoj narediti? Saj je videla, da sva turista. Ko sva v Blanskem izstopila, je na moj pozdrav komaj odgovorila. Toliko, da je premaknila ustnice.

12. 8., 28. dan

Menjava denarja (staro za novo) je v banki bila izvedena v minuti. Brez komplikacij.

V Skalny Mlin pa sva odšla s skuterjem. Parkirni mojster je bil isti, ko naju je zagledal, je samo zamahnil in se obrnil vstran. Niti parkiranja nama ni zaračunal. Se je spomnil, da je bil prejšnji dan nesramen.

Dve jami sta. Ena je Punkevni Jeskyne, druga pa Katerinska Jeskyne. Prva je večja in bolj obiskana. Ogled prvega dela jame Pumkevni Jeskyne je peš, drugega pa s čolnom.



Ko sva prišla ven, sva najprej popila pivo (saj sva vendar na Češkem!) in pojedla hotdog (tretjina našega). 200 m naprej je gondola, ki vozi 3 minute s hriba na hrib, na Propast Macocha. Dve razgledni ploščadi in planinska koča. Nazaj sva šla peš po gozdu, pot je markirana.



Ves čas potovanja sva bila na prijetnih poletnih temperaturah, tukaj pa sva začela čutiti vročino. Ob dveh popoldan, ko sva prišla nazaj k AD, je bilo vroče. Pojedla sva kosilo, pospravila in nadaljevala potovanje proti domu.

Blansko – Vyškov – Bučovice – Ždanice – Hadanin

To so manjši kraji, v njih so na drogovich še vedno zvočniki. Delujoči, v kar sva se prepričala v Senetarovu, ko je iz njih donela glasba.

V Hadaninu sva mislila prespati pri ZOO, ker pa je okolica izgledala neprijetno (zanemarjeno, blokovsko naselje, visoka trava, živalskega vrta sploh ni videti), sva raje odšla in poiskala trgovski center. Tam sva prespala brez motenj.

13. 8., 29. dan

Kmalu za mejo je kraj Holič. V njem pa lepa grajska stavba, potrebna obnove, je pa že zdaj vredna ogleda.



Ustavila sva tudi v Trnjam in se kljub vročini sprehodila po mestu. Mestni trg je urejen na novo, okolica mesta ni v najboljšem stanju.



Nato sva nameravala ostati in prespati pri enem jezeru, pa sva bila razočarana. Parkirišče neurejeno, moški lulajo kar poleg avta, pa še voda v jezeru je umazana (ljudje pa so veselo čofotali v njej). Zato sva se oba strinjala, da greva raje v Avstrijo, v Deutsch Jahrndorf, na že znano lokacijo, na koncu vasi je na zasebnem zemljišču PZA. Plačljivo s prostovoljnim prispevkom.

14. 8., 30. dan

AVSTRIJA

PZA Deutsch Jarndorf: cel dan sva počivala. Bilo je vroče, niti na sprehod nisva šla.

15. 8., 31. dan

MADŽARSKA

[Eszterhazy](#) in dvorec z istim imenom iz leta 1364. leta 1672 ga je prenovil in dogradil knez Esterhazy. Z mestom je povezano tudi ime skladatelja Josepha Haydna, ki je od leta 1761 naprej več kot štirideset let deloval kot dirigent na Esterházyjevem dvoru.

Ko zagledaš veličino dvorca, pričakuješ veliko. Žal pa so na ogled le 4 sobane. Praktično ni nič za videti, razen, seveda, veličastnosti dvorca.



AVSTRIJA

Iz Esterhazija nazaj v Avstrijo. Najprej na ogled gradu [Stadtschlaining](#) (ko sva bila prvič tukaj, so ga obnavljali, zato sva želela videti, kako izgleda zdaj).



Zadnjo noč sva prespala v vasi Helligenbrunn, tudi na že znani lokaciji. Vasica je znana po vinskih kletah iz 18. in 19. stoletja in s slamnatimi strehami. Branko je spekel meso, jaz sem pripravila solato in imela sva okusno večerjo zunaj, na primerni temperaturi. Pred spanjem pa še obvezen sprehod po vasi.



16. 8., 32. dan

Zadnji dan potovanja. Preko Madžarske v Slovenijo. Najprej po nov pralni stroj , nato pa k Brankotovi sestri na kosilo.

In kaj reči za konec?

Vsekakor naju je najbolj navdušila Estonija, kjer čutiš mir, urejenost, varnost na cesti (nihče ne trobi, ne prehiteva, držijo se omejitev).

Estonija in Latvija imata veliko jezer in močvirij, temu primerno pa tudi veliko pohodnih poti. Vse so opremljene s informacijami. Imajo parkirišča, kurišča, pripravljena drva. Vse brezplačno.

Za vse, ki imajo(te) radi naravo in se ne navdušujejo(te) nad velikimi mesti, so baltske države prava izbira. Veliko sva hodila. V gozdovih nabirala lisičke. Jedla borovnice in brusnice. Najvažneje pa – zelo malo ljudi. Pravi odklop.

Vse ceste, po katerih sva vozila, so lokalne. Na ta način sva spoznavala življenje ljudi. Marsikje je še vedno revščina. Ljudje živijo preprosto, so pa povsod prijazni.

Prevozila sva 6269 km.

Breda Krajnc in Branko Kosi